

ningsloven. Det i dag eksisterende fortidsminderåd vil ligeledes kunne opretholdes med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i stk. 1.

Efter *stk. 2* skal hvert amtsråd nedsætte et udvalg med repræsentation af de berørte interesser til at rådgive i spørgsmål vedrørende amtsrådets administration af loven.

Allerede nu foregår der i en vis udstrækning kommunikation mellem de enkelte amtskommuner og de berørte natur- og erhvervsinteresser om amtsrådenes administration af naturfredningslovgivningen. Den foreslåede lovfæstelse af sådanne regionale »grønne råd«, vil lægge denne kommunikation i fastere rammer, og dermed styrke den.

Behovet for repræsentation af natur- og erhvervsinteresser i rådene kan variere fra amt til amt, afhængig af bl.a. den lokale foreningsstruktur og arbejdsopgaverne. Bestemmelserne giver derfor amtsrådene en frihed til at sammensætte de enkelte råd, så de opfylder de lokale behov. Det må dog forudsættes, at organisationer som landbo- og husmandsforeningerne, Danmarks Naturfredningsforening og Friluftsrådet altid har sæde i rådet.

Rådene skal alene beskæftige sig med rådgivning om generelle og principielle spørgsmål, der henhører under amtsrådenes administration af loven. Eksempelvis vil det være nærliggende at inddrage rådene i arbejdet med amtsrådets planlægning af offentlighedens adgang til det åbne land, jf. bemærkningerne til § 27, og administrationen af de generelle naturforvaltningstilskud, jf. bemærkningerne til kap. 8, afsnit 2. Rådene skal i almindelighed ikke deltage i konkret sagsbehandling eller have egentlige beføjelser efter loven.

Det er forudsat, at amtsrådet leverer den nødvendige sekretariatsbistand til rådet, jf. de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.6.

Mødehyppigheden må fastsættes efter behov. Det må dog vurderes, at det i almindelighed vil være tilstrækkeligt med 2–4 møder årligt.

Til kapitel 10

Administration

Til § 65

Bestemmelsen indeholder hjemmel for myndighederne til at gøre undtagelse (dispensere) fra en række af lovens bestemmelser. Det er i bemærkningerne til de pågældende bestemmelser nærmere beskrevet, hvorledes dispensationsadgangen tænkes administreret. Der henvises herved også til den graderede formulering, nemlig »gøre undtagelse« i *stk. 2* og »i særlige tilfælde gøre undtagelse« i *stk. 1* og *3*, der navnlig markerer, at hidtidig praksis skal oprethol-

des. Efter denne er f.eks. strandbeskyttelseslinien (§ 15) og fortidsmindebeskyttelseslinien (§ 18) udtryk for et forbud, der sjældent gøres egentlige undtagelser fra. En tilsvarende karakter som strandbeskyttelseslinien har §§ 3 og 4, i hvert fald f.s.v. angår væsentlige indgreb, samt bestemmelserne om klitfredning og beskyttelsen af fortidsminderne, hvor dispensationsbeføjelsen, jf. *stk. 1*, er tillagt miljøministeren. Med hensyn til klitfredning svarer dispensationsadgangen til bestemmelserne i den gældende sandflugtslovs §§ 5 og 6.

Generelt bemærkes, at der ikke tilsigtes en ændring i den hidtidige dispensationspraksis, men at specielle samfundsmæssige, herunder især nationale interesser, fx i alternative energiformer såsom vindmøller, i den konkrete sag vil kunne medføre en forskydning af den vægt, der tillægges de naturbeskyttelsesmæssige hensyn, som bestemmelserne tilsigter at varetage.

Vedrørende *stk. 3* bemærkes, at mens varetagelsen af beskyttelsen af selve fortidsminderne er henlagt til miljøministeren som en konsekvens af de nationale interesser, der er knyttet til denne opgave, er beskyttelsen af fortidsmindernes omgivelser henlagt til amtsrådet. Imidlertid er der et behov for, at der sikres en sammenhæng mellem beskyttelsen af fortidsminderne og deres omgivelser, og at arkæologisk og kulturhistorisk sagkundskab inddrages i afgørelsen.

Dette er sikret ved, at miljøministeren kan bestemme, at der skal foretages høring. Ordningen svarer til den hidtidige arbejdsfordeling mellem fredningsnævnene og Skov- og Naturstyrelsen, og til det frikommuneforsøg, der er etableret i Nordjyllands amt.

Bestemmelsen vil samtidig blive anvendt til at forenkle administrationen i de tilfælde, hvor den særlige kulturhistoriske sagkundskab ikke er nødvendig for sageres afgørelse.

De udtalelser, der afgives efter bestemmelsen, vil – som efter de hidtil gældende regler – være en sagkyndig angivelse af, hvilke arkæologiske og kulturhistoriske hensyn, der bør indgå i afgørelsen. Amtsrådet skal således afveje disse hensyn over for andre hensyn i sagen. En sådan samlet afvejning vil ligeledes skulle finde sted i forbindelse med miljøministerens klagebehandling af en sag efter § 79. I klagesagen såvel som i amtsrådets afgørelse vil udtalelsen alene udgøre den sagkyndige vurdering af de særlige arkæologiske og kulturhistoriske aspekter i sagen og vil således ikke foregribe den samlede stillingtagen i en klagesag.

Stk. 4, 1. pkt. fastslår, at kommunalbestyrelsen er dispensationsmyndighed for så vidt angår sø- og åbneskyttelseslinien i byzone og sommerhusområder samt skovbyggelinien, der alene opretholdes i byzone og